

80

3.—

Vollständig No i-16.

10/8° 1827

FREIE UNIVERSITÄT BERLIN
Fachbereich Politik- und Sozialwissenschaften
Bibliothek für Sozialwissenschaften
und Osteuropastudien

Ausgeschieden!

12. M. 2014
mw

G Ef 140 RARA

Slavisches Seminar

I.v. No. 8326

Pobožne gložby s'bratschojskeje gmejny.

Nº. 15.

Sgromajone spisow togo grobū Zinzendorfa.

15.

Nascha Luboscž k' Žesužu.

How na sejmi jo to nascha sbožnoſež: Žesuža ſewižeſch, a jago glich welgi lubo měſch. Na tom poſnajosch pobožnego zlövečka, gaž jago hutſhoba połna luboſczi k'tomu Wimožnikoju jo, gaž won mimo ſwojego ſtwarischela a wimožnika ſe žywisch ūamožo, gaž won Žogo ſa to nejlépsche wjaſele žaržy; to jo ta kaſni ſchylknych kaſniow. Ta nejwetscha ūegluſka pał, kenz na zlövečka možo pſchisch, jo, gaž ſe wot tog Šbožnika wotbluzijo, gaž žedno požedaňe ſa Nim ūama, gaž jomu ten knes Žesus jo wostudnij a napſcheschiwnij. To jo to nejgorſche na ſwēſche. „Chtož Žesuža wězej ūelubujo, na tom wotpozhywa ten gniw Božy a ſcha ūegnada;* chto možo tomu pomogasch?

Pla Choschobuſa jo weliča wjaſ, na tſchi-žaſcja burjow jo tam pſched ſeparazionom bylo. Mjas nimi pał běſcho jaden burſki dwor, tam ūebefcho howak niz k' ſlýſchańu aſ kleſche a drēſche a ſaklinanie. Wot bjatowanja a namſchu-chojzeňa ūežaržascho gospodar daniž gospoſa niz; jo, gaž taſama dyžlebdym k'lētu ras namſchu pſchize, ga mějaſcho ſchake grosne ūekſchēſeſijańske grono. Gaž

farař se s̄wojeje „drastkomory“ hujze, ab na p̄atkarinu stupil, ga dře grojiascho: „to jo rowno tak, ab zart ſe ſhele porał.“ Tomu farareju běſcho tākeje ſablužoneje dufche iwelgi luto; won žēſcho do togo domu a napominaſcho a pſchoſſascho ſluboſnými ſłowami, ale te hutſchobý běchu tak ſakosezone, až žedno ſłowo, žedna pſchoſſba, žedno groſenie ſ Božeg piſma jich ſnegnu. Tam pſchi jadnom ſakopowanu, ač ten farař na dwore p̄atkowascho, howoła won: bužoscholi w̄y how we tom dome we waschom ſekſchēſcijajanskem wjaſyne wostasch, ga gronim wam, ač ſlužabnič Božy, ten Kněs bžo waſcho mē hurodowasch we tej gmejne a ten dwor bžo pustý lažezy wostasch (Pſchiſkowa 14, 11; 2, 22). A kaž won jo gronił, tak jo ſe ſalo. Ten dwor jo pustý wele let južo, žeden złowęk tam niebydli; to pſchemoženje jo roſpadnuło, nichten ſeiwe, kač jo ſe minuło; — a to mē togo bura jo hukoreñone. Nej to Boža ruča a to možne raine togo Kněſa, kienž ten gréčh tych ſtarejſchych domaphta na tymi žiſchimi až do tscheſchego a ſtwortego narodu! A kaž how ſe jo ſtało, tak ſe ſtaňo ſezto. Maſchli bytschej wožy, ga možosch to we žyvěniu naſgonisch a hugledasch. Podermo to ſłowo ſestoj w'biblijy: „Bog ſe nedajo k'ſměchu měſch; zož złowęk ſejo, to bžo won žněſch!“

Twojego Wimōžnika derbiſch lubowasch, ale niž tak ſe ſłowami jano abo wenkowne, ale Togo kſchwē a ſmierschi dla, tak pſchaſve wot hutſchobý. Možno, až možosch groniſch: ja ſom dobré statki žnił, ſom zartow ſagnal, po zelem ſwěſche ſom p̄atkoval, ſom pſchegoňowaný a ſromoschony mo-

jogo kſchęsczijajnskego žyvejio dla, ſom wele ſcher-
peł mojego bјatowania a roshuzowania dla: — ale
niamžeschli groniſch, ja ſom teke moju hutschobu,
mojomu Wimožnikoju dał a to zelu, ga bužosch
glich ſachyschong.

rewiſhli twoja dufcha na tom Wimožniku
ga niamžo złowek žednego pschawego doiv reja
k'tebe měſch. To, wono nej žeduo pschawe dopusč-
czenie na někogo, gaž won ſam wot ſe namožo ho-
poſnanisch: „Kněžo, ty wěſch, až ja Schi lubo
mam.“ Možoschli pak to wot tebe groniſch tak
we wěrnoſci a pschijasnoſci jadnogo golescha, ko-
tarež wot dgaňa a ſatawenia niz neive, ga ſy ſa-
wescze jadna ſbožna dufcha.

Ale „lubo měſch“ — jak to jo k'roſimeschku?
To nej tak wele, ak „někogo mogasch hustojasch“,
ale glēdaj, jak stari maju ſwoje žischi lubo, pomarkuj,
jak mañzelske luže ſe lubuju mjas ſobu! Taka
luboscž wěſcze jo wězej ako ab něchten groniſ: woni
ſe mogu hustojasch, woni ſe mogu pscheňaſcz! Niz
ga? tam býdli luboscž we tych hutschobach, pscha-
wa, wěrna, dšumoka hutschobna luboscž. Tak tek
derbi ſtebu a ſtymi Wimožnikom býſch. Ale zo jo
ſcha nanowa a mamina luboscž, zo ſcha žisheza lu-
boscz jo pscheschiwo teje lubosczi, kotruiž Jefus knam
ma. Togo luboscž jo dlejscha a ſchyrſcha, ak ten
zelý ſwēt; pschetko Won jo ſwojo žyvejje ſa naſ
wostawiſ. Togdla derbisch ty Boga, twojego Kněſa,
twojego Wimožnika, kenž ſwoju kſchej ſa tebe, tu
bogu chudobku, jo pschelał, lubowasch „wot zeleje
hutschoby, wot zeleje dufche a ſzékym twojim psche-

moženim.“ A dokulž my našhogo bliſchego der-
bimy lubowasch, kaž ſami ſe, ga možom⁹ ſebe ſtogo
lažko ſech, až togo Wimožnika muſhny⁹ lubowasch
wèzej, ako ſami ſe.

Togo luboſcz jo wetscha, ač howaz nezeja
na zelém ſwēſche, a jo hobſta wnejscha, ač kuzda
druga. „Nichten ūama wetscheje luboſczi, ako až
ſwojo živene dajo ſa ſwoje pſchijaschele;“ a my
wem⁹, až Won teke ſa tych winikow jo luboſczi
dla humrel. To nesabuň moja duſcha, wot togo
ſpiwaj, wot togo hulizuj, wot togo ſapowedaj, tak
dkujko ač how na ſejmi ſy! A gaž Won ſchi tak
lubo ma, — gaž Won ſa tobu chojzi a ſchi pyta,
— gaž Won ſa tebu pſchafcha a twojo mē woła:
nieſchel ga ty teke ſe ſgnuſch, luby bratsch a luba
ſotscha? Nieſchel ty ſa Nim chojzisch a Togo py-
taſch? Nedejak ty ho Nogo rožesch? Och ſro-
mota by to ſa tebe bylo až do niimernosczi! Kak
ty mogał jomu ras do wozowu poglednusich na
ſudnem dñiu?

Ty dře gronisch: „ja mam Jeſuſa lubo, pſcheto
ja ſpiwam, ja bjatuju, ja chojjim namſchu a k'Bo-
žem blidu!“ Dře, moja luba duſcha, ale gron
že ras, ſy teke južo twoju hutschobu twojomu Je-
ſuſu pſchiniash a wotworil? Ty gronisch: jo, ja
lubuju Togo wot hutschoby! Ale jo to wérno?
ſy Tomu powdał tu zelu hutschobu, abo niej wele
wèzej tam nuglusck we twojej hutschobe, žež take
wèžy ſe chowaju, kenž Jeſus rad ūewizi? Bajtscha
bjatujosch a wjazor klejosch; namſchij ſpiwasch a doma-
masch kſchik a fogol; něto twojej ruze ſtykiosch a
potom ſaſej jej hustrejosch k'nepfchawemu zhyneju!

Nej ga tak? Lubſchý, twoj Žesus zo měſch tu
zeļu hutschobu, twojo zeļo ſchěļo, twoju zeļu duschu,
twojo zeļe žhivene, ſchykne twoje drogi a ſtatki,
ſchykne twoje myſlenia a ſłowa! Maſch Togo tak
lubo, potom ga teč muſyſch zyniſch, zož Won rad
ma, potom derbiſch ſe ſtatkami hopokasach, až ty
Tomu napschilubo ſchykno rad zyniſch! Gaž wesch,
zo ten Wimožnik rad ma, a ty ūekſchel jo zyniſch,
kač jano mogal hobſtasch pſched Nim? Tak gleda
ten Wimožnik pſcheze na tu hutschobu, ab wizeł,
ſkakeju myſlu ty joko pſchikasň dopolnijosch. Zy-
niſch ty luboſczi dla nězo, ga jo Tomu ta nej-
menscha a nejrhyňscha wěz rowno tak luba, ač nězo
welgi welikego.

Alle kač jano pſchizomý k'tomu, až Togo tak
lubo mamý wot zeļeje dufche a ſew ſchyknymi na-
ſchyymi možami, jo, až Togo hufchej žaržymy a
zeſczimy a lubujomý, ač naſcho ſamske žhivene?
Dla togo iweſče niz, až ſchělne dobroth ač žhivene,
jež a pifche wot nogo doſtawaný. S'pratkowanym
a roſhuzowanym teče tu luboſcž k'Jeſuſa ūamžoſch
tym lužam do hutschobý lenuſch, teč ūeherbuju te
žiſchi ju wot ſwojich ſtaréjschých, — wona derbi-
byſch kuzdemu woſebe dana a leňona do hutschobý.
Alle kač to ſe ſtaňo? K'prednemu roſmej, hu-
lejo ten ſwěth Duch tu tu luboſcž tym małym ſi-
ſchetkam, kenz hyschezi „jo“ a „ně“ gronisch a ſe
jomu ſtatwiasch ūamogu, do hutschobý. Tača hu-
tschobka dajo ſe ſobu zyniſch, zož ten Wimožnik
zo. Alle tak jeſno, ač złowęk ſwoju ſamsku wolu-
ma a wě, až možo ſe chylasch na potryž boč jano
zo, ga potom ma ta luboſcž drugi ſachopenk a

druge žurja, škotarhmiž nutsch pschižo do teje zlo-
ivezneje hutschob̄. A to ſu te až th wesch, až
nejſh niz, ač chudh žaloſny grēſchnik. Th muſyſch
twoju ſamſku žaloſež zuſch, a huſnaſch, až nami-
žoſch ſam ſnieje wen až neivesch ſebe žedneje radh
a žednogo troschta. Chtož potom pſches to ſnakſtwo
togo ſwētego Duchha ſgonijo, až Jeſus ſwojo žy-
meňe jo wostawil ſa naſ a ſwoju kſchej pſchelaſ,
k'wodawańu thch grēchow, ten tke wě, až ten Wi-
možnik tu duſchu jo hurył ſ'thch paſorow togo wi-
nika, k'otryž ſe juž myſlaſcho, až jo jomu wěſta.
Chtož we takej nuſh a tſchachosche jo poſnal togo
Wiſmožnika, ten ma Togo welgi, jo nehugroňeze
lubo; ten ſapſchiinejo twarze Togo ruku a ne-
puſcheža Togo, dasch teke ſe jomu ſtaňo, zož jan
kſchělo. Won ma dobru a wěſtu doveru a ſta-
wiſo ſwoju zelu nažeju we žyweňu a ſmierschi na
ſwojego Jeſuſa. A gab ſe teke jomu welgi žurňe
ſchło na ſwēſche a te žiſchi togo ſwēta k'nomu
pſchistupoſali groňeze: „jo ga jo net twoj Jeſus?
a zo ga jo ſchi pomožh, až ſe k'nomu žaržyſch a
Jomu ſlužyſch? my wele ſa Nim nepſchafſhamy,
a lej, nejzo ga nam ſe lepej, ač tebe? — glich won
ſe nedajo ſamolisch, ale huwoſajo ſam pſchi ſe zeſto:
„gaž ja jano Tebe mam, ga nerožim ja niz we
nebjo a ſejmu, a lěz mě tek ſchělo a duſcha ſgiňo-
tej, ga ſh th, Knežo, glich mojeje hutschob̄ troscht
a moj žel!“ Tak ſchěglio ten Wiſmožnik te hu-
tschob̄ k'ſebe, až weže, kač drogo jomu ſu pſchifchli,
až ſmy wiſmožone, až naſ jo huſupil ſe ſwojeju
kſchwju a ſe ſwojim žywenim. Wetschu luboſcž
nama nichten. Tak jeſno, ač naſcha hutschoba to

husnajo a sazujo, ga jo to ſe ſtaſo: ſcha žaſoſcž jo ſabuta, a nowe, ſbožne, niſerne žyweńe jo ſe ſachopiło; „ja ſe žywim,” — tač wono potom ſni pſchi tebe — „glich niž ja, ale Christus ſe žywi we mño.”

Dokulž pač ta luboſcž žeđne pſchi naš ſe niesachopijo, ale pſcheze wot togo Wimožnika na naš pſchijo, tač až kuždy derbi gronisč: ſiebyliž Jefuſ ſu mño pſchisheł, ja ſieby nikula huiſchel Togo phtat”; ga jo ſchykna naſcha luboſcž pſcheze ſwēſana ſponižnoſcžu. My ſamžomu ſabuſch, chto my ſmū a we kafej žaſoſcži ſmū chojjili a do kafeje žaſoſcži a ſromoth my padnomu, gaž Won naš nezaržy ſe ſwojeju ruku kuždy žeń. My nej ſmū niž, a Jefuſ jo ſcho. To, a ležrowniož neto Jefuſa ſ'zeleju hutſhobu lubujomu, a lež ja teke na zelem ſwēſche niž ſeivem, zo mē by tač ſubo bylo, ak Won: glich ja namakaju, gaž kradu ſe pſchesphtuju, až jano Togo ruka mē žaržy. Gab Won mē pufchežil a ſwoju gniadu mē wesel, ga wém a zuju, až by lažko napſcheshitnik a winik Christuſowu buwał, kenž Togo ſapřek a pſcheraził, kaž Pětſch a Judas to zhyňaſchtej. A dokulaž wém, kak ſe mnu ſtoj, ga goni mē tače huſnasche k'dku- mokej ponižnoſcži a k'tej ſtarnej pſchoſſbe: Nejuſchecž mē, Knežo, ale ſdžarž mē pſchi tebe, ab ſchi lubował a wot tebe ſe dač lubowafch zaſnie a niſerne.

Wie ſoll ich dich empfangen.

1. Kak ſchi huwitasch debu,
Nejlubſchuy Jefuſ moj?
Kak ſmakaju ſe ſtebu,
Ja bogi gréſchnič twoj?

Och Jeſus, huſiweſch duſchu
A groń mē ſjawnie ſam,
Kak jano zefcž nejhuſchu
A chwalbu ja Schi dam!

2. Twoj Zion ſczelo palmy
Na twoju drogu tam,
Ta pač zu ſpiwaſch pſalmu,
Tu zefcž dejſch Ty měſch ſam.
Ta hutſchoba Schi kwiſcho
Ak rědnu, kſchaſnu kweſt!,
Sse Lebe nět ſapiſcho
A nejzo wězej ſlěd!

3. Ty nejſu niz ſkomuzil,
Ab wjaſele mē dał;
Ssy k'zhyweńu mē ſbužil,
Ak ſom we gréchach ſpał!
To krajeſtwo běch ſgubił,
Zož jo tog měra dom:
Ty ſu mē nebjo ſlubił, —
Kak ſbožny ja nět ſom!

4. Wot zarta běch wěſany,
Ssy huryl mē ſ'jog' pěſcž;
Do ſromoth běch dany,
Ssy ſaſej dał mē zefcž;
Ssy wotplaſhil ſchu winu
A dobydki dał nět,
Kenž žednie ſe nieminu,
Ak ſchö, zož ma ten ſwět.

5. Niz wjadło nej ſhuſoka
Schi dołoj ſ'nebja k'nam,
Ak luboſcž tak dluſoka
K'tym chudym gréſchnikam.
Nicht nařižo Schi dochwalisch,
Kak lubo ty nař maſch:
Schu staroſcž zoſch wotwalisch
A wjaſele nam daſch. Teschnar, 1865.

Schischičjanu wot F. W. Brandta w Choschebusu.

Freie Universität Berlin

1522070/188

